

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D., v právní věci

žalobce: **L. M.**
bytem Č., R. 240
zastoupený JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem
se sídlem Praha 2, Sokolská 60

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2

za účasti osob zúčastněných na řízení: **Ing. J. S.**
JUDr. Z. S.
oba bytem P. 5 – L., B. 615
oba zastoupeni JUDr. Věrou Surmíkovou
advokátkou se sídlem Praha 2, Jugoslávská 12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2016 č.j. MHMP 520406/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zrušil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí č.j. 014761/15/OVDŽP ze dne 9. 10. 2015 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“) a řízení zastavil. Rozhodnutím stavebního úřadu byla povolena změna rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Inženýrské sítě a komunikace pro rodinné domy – ulice B., P. 5 – L. na pozemcích parc. č. x, x v katastrálním území x“ vydaného stavebním úřadem dne 5. 8. 2013 pod č.j. 002034/13/OVDŽP/Hm (dále jen „územní rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 4.9.2013, spočívající ve vypuštění podmínky pro umístění stavby č. 13, která zní: *„stavební povolení pro obě části stavby může být vydáno až po nabytí právní moci stavebního povolení stavebních úprav současné zkolaudované ulice B., včetně osvětlení“*
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně obdržel podání žalobce ze dne 22. 6. 2015 označené jako „výzva k opravě územního rozhodnutí č.j. 002034/13/OVDŽP/Hm ze dne 5. 8. 2013“ (dále jen „výzva k opravě územního rozhodnutí“), které posoudil jako žádost o vydání změny územního rozhodnutí, a následně přípisem ze dne 15. 7. 2015 oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení územního řízení, resp. změny územního rozhodnutí a stanovil lhůtu k uplatnění námitek a závazných stanovisek. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání Ing. J. S. a JUDr. Z. S. Žalovaný na základě jejich odvolání shledal, že výzva k opravě územního rozhodnutí není žádostí o povolení změny územního rozhodnutí, neboť postrádá obecné náležitosti podle § 45 odst. 1 správního řádu, protože z ní není patrné, co žalobce žádá a čeho se domáhá. Správní orgán prvního stupně měl tedy v souladu s § 37 odst. 2 správního řádu žalobce vyzvat k odstranění vad podání.
3. Pokud správní orgán prvního stupně uvedl, že žádost o změnu územního rozhodnutí je ve smyslu § 94 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) jiným podkladem, žalovaný zdůraznil, že dle tohoto ustanovení stavebního zákona lze územní rozhodnutí změnit na žádost oprávněného, avšak sama žádost není důvodem pro změnu územního rozhodnutí. Žádost o změnu územního rozhodnutí musí být řádně zdůvodněna, tj. musí obsahovat skutečnosti odůvodňující změnu důvodů vztahujících se k umístění původní stavby a stavební úřad je povinen tyto důvody posoudit a vyhodnotit, zda se jedná o některý stavebním zákonem stanovený titul pro změnu územního rozhodnutí.
4. V daném případě rovněž nebyly splněny podmínky § 87 odst. 1 stavebního zákona upravující možnost upustit od ústního jednání, jsou-li stavebnímu úřadu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad.
5. K podmínce č. 13 územního rozhodnutí žalovaný uvedl, že tuto podmínku shledal nezákonnou, protože vydání správního rozhodnutí v řízení o žádosti není možné podmiňovat splněním povinnosti třetí osobou. Územní rozhodnutí nicméně nabylo právní moci dne 5. 8. 2013, přičemž žádný z účastníků nevyužil v souladu s § 81 správního řádu možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání. Uvedená nezákonnost nemůže být zhojena ani použitím mimořádného opravného prostředku, neboť již došlo k marnému uplynutí lhůty pro jeho užití.

6. Žalovaný dále poznamenal, že mu není zřejmé, proč je okruh účastníků řízení v oznámení o zahájení předmětného řízení odlišný od samotného rozhodnutí ve věci. Poukázal rovněž na skutečnost, že ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu jsou uvedeny pozemky č. x a x v k. ú. x, které dle výpisu z katastru nemovitostí neexistují.
7. Uzavřel, že rozhodnutí stavebního úřadu je v rozporu s právními předpisy, neboť řízení nemělo být zahájeno, jelikož nebyly, a to jak z procesního, tak i z věcného hlediska, splněny základní podmínky pro vedení řízení a vydání rozhodnutí.
8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce v prvním žalobním bodě namítl, že žádost (výzva k opravě územního rozhodnutí), kterou u správního orgánu prvního stupně podal dne 8.6.2015, má obecné náležitosti ve smyslu správního řádu a z jejího obsahu je patrné, čeho se týká, tj. nezákonnosti podmínky č. 13 územního rozhodnutí a tím jeho změny (fakticky vypuštěním z textu). Konkrétně byl v žádosti uveden odkaz na závěr odvolacího orgánu, že při absenci zákonných podmínek pro vydání stavebního povolení na stavbu chodníku v řízení zahájeném na žádost stavebníka (žalobce) je na místě, aby stavební úřad neprodleně uložil vlastníku komunikace ve stávající části ulice B. uvedení této komunikace do souladu s rozhodnutím Úřadu městské části Praha 5, odboru výstavby, ze dne 10. 9. 2002 č.j. Výt.Lip.Ob.7-4333/12 – HR –R, o povolení užívání místní komunikace pro dopravní obsluhu osmi rodinných domů na pozemcích parc. č. x, x, x, x, x, x a x, vše v k. ú. x v P. 5 s připojením do ulice K P. a ověřenou projektovou dokumentací, která je přílohou uvedeného stavebního povolení. K tomuto závěru dospěl i správní orgán prvního stupně, když uvedl, že za jiný podklad změny územního rozhodnutí lze podle § 94 odst. 1 stavebního zákona považovat žádost žalobce o vypuštění podmínky pro umístění stavby, čímž se rozumí důvody, pro které byla tato žádost podána, byť se žalobce domnívá, že nejde o změněný podklad pro územní rozhodnutí, ale o změněné podmínky pro umístění stavby. Žalobce až v průběhu v mezidobí zastaveného stavebního řízení na stavbu: „Komunikace pro rodinné domy – ulice B., P. 5 – L. na pozemku parc. č. x v k. ú. x“ (vybudování nového chodníku po levé straně stávající /zkolaudované/ pozemní komunikace) zjistil, že provedení stavby „Místní komunikace pro dopravní obsluhu osmi rodinných domů na pozemcích parc. č. x, x, x, x, x, x a x v k. ú. x v P. 5 připojením do ulice K P.“ neodpovídá kolaudačnímu rozhodnutí vydanému odborem výstavby ÚMČ Praha 5 ze dne 10. 9. 2002 a ověřené projektové dokumentaci, která tvoří přílohu stavebního povolení vydaného týž stavebním dne 6. 4. 1999, a že sjednání nápravy (uvedení stavby do souladu s kolaudačním rozhodnutím) provedením chodníků, osazením obrubníků a položením definitivního povrchu vozovky není předmětem jiného stavebního řízení, ale je povinností stavebníka – společnosti EKOSPOL, a.s., resp. jeho právního nástupce.
9. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě nesprávného zjištění stavu věci. Za situace, kdy je správnímu orgánu prvního stupně stav území v místě zamýšlené stavby žalobce, tj. v daném případě komunikace a inženýrských sítí v ulici B., navazující východním směrem na stávající již zkolaudovanou část komunikace, dobře znám, lze upustit od ústního jednání, zvláště když dle názoru správního orgánu prvního stupně poskytuje dostatečný podklad pro posouzení žádosti.

10. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že územní rozhodnutí v dotčené části (podmínka č. 13) trpí takovou zásadní vadou, že je pro zjevnou nesplnitelnost této podmínky prostředky a možnostmi žadatele (fakticky nevykonatelnost rozhodnutí) nelze považovat za část rozhodnutí, tj. jakoby toto vedlejší ustanovení nikdy neexistovalo, a je proto nicotným. Žalobce poukázal rovněž na vnitřní rozpornost územního rozhodnutí, neboť podmínka č. 13 váže vydání stavebního povolení na nabytí právní moci stavebního povolení stavebních úprav (chodník, obrubníky, definitivní povrch vozovky) stavby: Komunikace ulice B. a V. – P. 5 – L., ačkoli tyto byly či měly být součástí stavby provedené podle ověřené projektové dokumentace, která je přílohou stavebního povolení vydaného Odborem výstavby Úřadu městské části Praha 5 ze dne 6. 4. 1999 pod č.j. Vys.Lip.Ob.7-703/99-HR-R a zkolaudované na základě rozhodnutí téhož správního orgánu dne 10. 9. 2002. Z kolaudačního rozhodnutí přitom nevyplývá, že by se k určenému účelu povolilo užívání jen části stavby. Odkázal též na rozhodnutí ze dne 18. 5. 2015 č.j. MHMP 847290/2015/ODA-01/H1, v němž Odbor dopravních agend MHMP uvedl, že: *„nebude-li možno stavbu provést podle pravomocného stavebního povolení, je na místě, aby stavební úřad neprodleně uložil vlastníkově předmětné pozemní komunikace uvedení této komunikace do souladu s vydaným kolaudačním rozhodnutím z roku 2002“*. V souladu s tímto názorem vyzval stavební úřad dne 23. 6. 2015 společnost EKOSPOL, a.s., ke zjednání nápravy uvedením zmíněné pozemní komunikace do souladu s kolaudačním rozhodnutím a ověřenou projektovou dokumentací, a řízení v dané věci dosud probíhá. Podmínka č. 13 územního rozhodnutí pro svou nicotnost proto nepředstavuje relevantní projev výkonu pravomoci správního orgánu, nikoho nezavazuje, a nikomu z ní proto de iure nevznikají práva a povinnosti.
11. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že posouzení otázky, které osoby mohou být jako vlastníci či oprávnění z věcných práv k sousedním pozemkům a stavbám přímo dotčení požadovaným záměrem, je v působnosti stavebního úřadu. Případné chybné zařazení žalobce a dalších dvou osob do jiné kategorie účastníků územního řízení, které vzniklo zřejmě v důsledku chyby v psaní, nemůže mít vliv na správnost rozhodnutí. Navíc námitka odvolatelů spočívající v návrhu na rozšíření počtu účastníků územního řízení je mimo rozsah, v jakém jsou práva odvolatelů přímo dotčena, a proto se jimi žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně nemusí zabývat.
12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shodně jako v napadeném rozhodnutí zopakoval, že podání žalobce označené jako výzva k opravě územního rozhodnutí postrádá obecné náležitosti vyplývající z § 45 odst. 1 správního řádu. Pokud by se jednalo o opravu rozhodnutí, žalovaný zdůraznil, že proti tomuto rozhodnutí nebylo v zákonem stanovené lhůtě podáno odvolání a ani nebylo využito možnosti podat mimořádný opravný prostředek.
13. Sama žádost dle žalovaného není důvodem pro změnu územního rozhodnutí, navíc musí být řádně zdůvodněna. Vzhledem k tomu, že nedošlo ke změně územně plánovací dokumentace či jiných podkladů pro územní rozhodnutí nebo podmínek v území, nebyly splněny základní podmínky pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu.

14. Žalovaný nezpochybnil skutečnost, že správnímu orgánu prvního stupně jsou známy poměry v území, zdůraznil však, že z § 87 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení. Podání žalobce označené jako výzva k opravě územního rozhodnutí neposkytovala dostatečný podklad pro posouzení předmětného návrhu.
15. K podmínce č. 13 žalovaný zopakoval, že tuto sice shledal nezákonnou, vzhledem k marnému uplynutí lhůty pro podání řádných či mimořádných opravných prostředků však již tuto vadu nelze zhojit. To, zda uvedená nezákonnost činí územní rozhodnutí nicotným, ponechal v souladu s § 77 odst. 2 správního řádu na právním uvážení soudu.
16. Osoby zúčastněné na řízení navrhly zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k věci samé připomněly, že již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítaly vadnost tohoto rozhodnutí z důvodu absence podmínek pro změnu územního rozhodnutí. Ztotožnily se se žalovaným, že výzva k opravě územního rozhodnutí zjevně nesplňuje náležitosti podle § 37 odst. 2 a § 45 odst. 1 správního řádu, jelikož z ní není patrné ani to, které věci se týká, natož čeho se žadatel (a z jakého důvodu) domáhá. Předmět výzvy k opravě územního rozhodnutí nebyl řádně vymezen už jen proto, že příslušné územní rozhodnutí v tomto podání není řádně označeno, což s ohledem na množství obdobných rozhodnutí v této věci vydaných v předmětném období vyvolává pochybnosti o tom, o jaké rozhodnutí se vlastně jedná. Z výzvy k opravě územního rozhodnutí není ani patrné, čeho se žalobce domáhal, když žalobce nespecifikoval, z jakého důvodu mělo dojít k jím požadované „opravě“ vzhledem k tomu, že lhůty pro uplatnění opravných prostředků již uplynuly. Jelikož správní orgán prvního stupně nevyzval žalobce k doplnění jeho podání tak, aby splňovalo náležitosti podle § 45 odst. 1 správního řádu a § 94 odst. 1 stavebního zákona, vedl řízení bez řádné žádosti, tj. v rozporu se zákonem. Rozhodnutí stavebního úřadu proto trpělo vadou, pro kterou muselo být zrušeno.
17. Osoby zúčastněné na řízení dále uvedly, že v předmětném řízení nebyly splněny podmínky pro upuštění od ústního jednání, neboť pro zjištění změny podmínek v území (s ohledem na to, že ke změně územně plánovací dokumentace nebo jiných podkladů pro územní rozhodnutí ve smyslu § 94 odst. 1 stavebního zákona zjevně nedošlo) je provedení minimálně ohledání na místě zcela nezbytné. S odkazem na § 87 odst. 1 stavebního zákona rovněž uvedly, že nebyly splněny kumulativně dané podmínky vyplývající z tohoto ustanovení, kdy stavební úřad může upustit od ústního jednání pouze tehdy, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. S ohledem na zásadní nedostatky výzvy k opravě územního rozhodnutí ke splnění těchto podmínek nemohlo dojít.
18. Osoby zúčastněné na řízení nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podmínka č. 13 územního rozhodnutí byla nezákonná. Uvedly, že § 19 odst. 1 písm. e), f) a i) stavebního zákona správnímu orgánu prvního stupně ukládá povinnost stanovovat podmínky pro provedení změn v území, zejména pak pro umístění a uspořádání staveb s ohledem na stávající charakter a hodnoty území, stanovovat pořadí provádění změn v území (etapizaci) a v neposlední řadě stanovovat podmínky pro obnovu a rozvoj sídelní struktury a pro

kvalitní bydlení. Správní orgán prvního stupně stanovením podmínky č. 13 svým povinností dostál, zatímco jejím vypuštěním při současné absenci podmínek dle § 94 odst. 1 stavebního zákona by naopak došlo k porušení zákonných ustanovení. Považuje-li žalobce podmínku č. 13 za nicotnou, tedy v podstatě neexistující (s čímž se však osoby zúčastněné na řízení neztotožňují), pak by zrušením rozhodnutí o vypuštění této podmínky z územního rozhodnutí nemohlo být zasazeno do veřejných subjektivních práv žalobce, a není tedy splněna podmínka aktivní žalobní legitimace.

19. Ve vztahu k vymezenému okruhu účastníků osoby zúčastněné na řízení uvedly, že za účastníky řízení před správním orgánem prvního stupně měli být ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona považováni minimálně také další vlastníci sousedících pozemků. Nesouhlasí proto s absurdním tvrzením žalobce, že chybné stanovení osob spadajících do okruhu účastníků řízení nemůže mít vliv na správnost rozhodnutí. Takový přístup by byl zcela zásadním popřením procesních práv opomenutých osob, jakož i smyslu podrobné úpravy obsažené ve stavebním zákoně a jiných právních předpisech.
20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
21. Podle § 94 odst. 1 stavebního zákona v relevantním znění územní rozhodnutí lze změnit na žádost oprávněného, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny.
22. Podle § 45 odst. 1 správního řádu žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá.
23. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Nelze přisvědčit námitce, že byly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení o změně územního rozhodnutí, resp. že žalobcova výzva k opravě územního rozhodnutí byla řádnou žádostí o zahájení takového řízení, která obsahovala náležitosti ve smyslu § 45 odst. 1 správního řádu. Z žádosti musí zřetelně a bez pochybností vyplývat, co žadatel žádostí sleduje, neboli čeho se žadatel domáhá. V posuzované věci doručil žalobce dne 22. 6. 2015 správnímu orgánu podání, které označil jako výzvu k opravě územního rozhodnutí a v němž uvedl, že: „Z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy pod č.j. MHMP 847290/2015/ODA-O1/H1 z 18. 5. 2015 (...) vyplývá, že stávající stavba komunikace v části ul. Boučkova je samostatnou stavbou, kterou je povinen udržovat její vlastník. Tedy podmínka č. 13 v platném územním rozhodnutí č.j. 002034/13/OVDŽP/Hm z 5.8.2013 (...) je podmínkou, která je v rozporu se správním řádem a ústavním pořádkem České republiky.“ Již formulace „výzva k opravě rozhodnutí“ je nejasná, neboť neindikuje faktickou změnu rozhodnutí, ale jeho nápravu v širším smyslu, která nemusí směřovat jen ke změně stávajících podmínek, nýbrž i k opravě formálních či věcných nedostatků rozhodnutí, jimiž rozhodnutí trpí od počátku, a nejde tudíž o okolnost, která nastala až po vydání rozhodnutí a která představuje změnu poměrů, k níž je třeba přihlížet. Rovněž pouhý

stručný odkaz na obsah jiného (správního) rozhodnutí bez náležitého rozvedení relevantních úvah, které by mohly založit důvod pro změnu územního rozhodnutí ve smyslu § 94 odst. 1 stavebního zákona, je naprosto nedostatečný. Stejně tak ani strohé konstatování žalobce, že podmínka č. 13 v územním rozhodnutí je v rozporu se správním řádem (ústavním pořádkem), nepřiblížilo, čeho se žalobce uvedeným podáním skutečně domáhal, resp. ani z tohoto tvrzení bez dalšího nevyplývalo, že žalobce podal žádost o změnu územního rozhodnutí. I s přihlédnutím k tomu, že žalobce neučinil alespoň odkaz na příslušnou právní úpravu, v souladu s níž své podání učinil, ani v něm nespecifikoval, jak má správní orgán o jeho žádosti rozhodnout, bylo jeho podání zcela neurčité, a tedy nezpůsobilé meritorního projednání. Žalovanému je vzhledem k výše uvedenému nutno přisvědčit, že stavební úřad pochybil, jestliže žalobcovo podání bez ohledu na jeho krajně neurčitý obsah posoudil jako žádost o změnu územního řízení, o níž poté vedl řízení a rozhodnutím č.j. 014761/15/OVDŽP ze dne 9. 10. 2015 jí vyhověl.

25. Zároveň je nutno uvést, že právní režim zkolaudované stavby, zde komunikace v ulici B., z hlediska jejích nezbytných stavebních úprav (vedení stavby do souladu s kolaudačním rozhodnutím) nemůže představovat změnu podmínek v území ve smyslu § 94 odst. 1 stavebního zákona, a to zejména proto, že k datu vydání územního rozhodnutí byla tato stavba již zkolaudována. Skutkový i právní stav z pohledu podmínky č. 13 tedy nedoznal žádné změny. Změnu podmínek v území mohou představovat zejména faktické změny v území, které nastanou především v důsledku působení přírodních vlivů, tedy objektivních faktorů nezávislých na vůli žadatele. Upřesnění právního náhledu na způsob, jakým je třeba realizovat (docílit) nápravu neudržované a poškozené části komunikace (stavby) tak, aby mohla být provedena (povolena) stavba navazující části komunikace ve smyslu předmětného územního rozhodnutí, není ani změnou v obecném slova smyslu, neboť jde jen o konstatování nezbytných východisek (řešení) za daného skutkově-právního stavu. Jinými slovy řečeno, žalobcem namítaná skutečnost, že se až v průběhu stavebního řízení o vydání stavebního povolení na provedení stavebních úprav již vybudované a zkolaudované komunikace B. dozvěděl, že sjednání nápravy není předmětem jiného stavebního řízení a zároveň že je povinností stavebníka, nezakládá faktickou ani právní změnu oproti původnímu stavu (existujícímu k datu vydání územního rozhodnutí), neboť jde jen o právní reflexi daného a nezměněného skutkového stavu. K tomu soud dodává, že byť je text podmínky č. 13 formulován tak, že stavební povolení na základě předmětného územního rozhodnutí může být vydáno až po nabytí právní moci stavebního povolení vztahujícího se ke stavebním úpravám zkolaudované ulice B., je zřejmé, že smyslem této podmínky není naplnění formálního požadavku (existence pravomocného rozhodnutí o vydání stavebního povolení), ale dosažení stavebně-technické připravenosti této části komunikace pro navazující část komunikace (stavby), jíž se územní rozhodnutí týká. Na tomto místě soud podotýká, že se ztotožňuje s právním závěrem žalovaného, že není možné podmiňovat vydání správního rozhodnutí v řízení o žádosti splněním povinnosti třetí osobou, a proto je podmínka č. 13 svou podstatou nezákonná. Žalovaný má nicméně pravdu také v tom, že uvedenou nezákonnost nelze odstranit (zhojit), neboť již došlo k marnému uplynutí lhůty pro odvolání či podání mimořádného opravného prostředku. Na okraj soud poznamenává, že jiným podkladem pro změnu územního rozhodnutí ve smyslu § 94 odst. 1 stavebního zákona může být např. (závazné) stanovisko, smlouvy s vlastníky infrastruktury, změna postojů účastníků a podobně. Samotná žádost o změnu

územního rozhodnutí, tím méně pak žalobcova krajně neurčitá výzva k opravě územního rozhodnutí, takovým podkladem být nemůže.

26. Soud rovněž nesouhlasí s argumentací žalobce, že územní rozhodnutí je v dotčené části (podmínka č. 13) nicotné. Jak soud již konstatoval výše, podmínka č. 13 je ve vztahu k žalobci nezákonně uloženou povinností, neboť tuto povinnost musí splnit třetí osoba – stavebník zkolaudované ulice B. Podstatné je však také to, že jde o podmínku, jejímž smyslem je, aby žalobce jako stavebník navazující komunikace mohl realizovat stavbu jejím napojením na stávající část komunikace. Dle názoru soudu je formulace podmínky č. 13 pouze nepřesným vyjádřením uvedeného smyslu, který však vyplývá z potřeby provedení stavebních úprav již zkolaudované části komunikace. Není rozhodné, zda tyto stavební úpravy podléhají stavebnímu povolení, resp. jakým způsobem stavebník odstraní nedostatky a uvede stavbu do souladu se zkolaudovaným stavem. Z tohoto pohledu nejde o vnitřně rozpornou část územního rozhodnutí, ani o nicotný projev výkonu pravomoci správního orgánu, který nikoho nezavazuje a ze kterého nikomu nevznikají práva a povinnosti, jak namítl žalobce.
27. Námitku týkající se správnosti postupu správního orgánu prvního stupně spočívajícího v upuštění od ústního jednání, a stejně tak i námitku stran určení okruhu účastníků řízení považuje soud za irelevantní pro posouzení důvodnosti žaloby. Jejich vypořádání by totiž nemohlo nijak ovlivnit výše učiněný závěr, že řízení o změně územního rozhodnutí nemělo být stavebním úřadem vůbec vedeno, protože podání žalobce nebylo řádně odůvodněnou žádostí obsahující zákonem stanovené náležitosti, která by mohla takové řízení iniciovat a kterou by bylo možno věcně projednat.
28. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
29. Druhý výrok rozsudku má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
30. Soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu